
Поскоф Томас.

КОЛИ В ЯПОНІ ЦВІТУТЬ
ВИШНІ,

Так то в квітні під час довгої лавиби з Йодокітадо до Японії я все гадую, що вже цвітуть сакури та питаю себе, чи застану ще ту цвітучу поезію японської природи. Побут у Гонг-Конгу а потім кілька днів густа мряка на Китайському мості проволікали лавбу. У Шангаї наші корабельні дівчата-мисливці в пристані та бути до розпорядження команданта французького війська «Нагасакі Мару», що має на перевезення до Японії, дав чекати на себе кілька днів — а в Токіо тимчасом відішлюди сакуру. Колек в приїзді до Нагасакі та Кобе, не було вже по цілках вишень ні сліду. В Кіото в парку показували мені кріпату сакуру, стару кількасот літ, якої довге гілля було попліпане бамбусовими дрочками, наче не була слабосила бабуся, що ходила підпершица палицями. Що жесни обсирана рожевим цвітням, а втішалося великою пошаною Японців.

У Токіо в Уено-парку та в Гіба напроти готелю «Імперіал» цвили вже грядки азалеї, а фіолетні грозна вістарі звисали з бамбусових альта-нок, які прикрашували випулі містки над потічками та чайніцями. Також тут і всюди на рівнинах сакури вже відцвіли.

Я відхав до Нікко, що лежить уже в горах, і тут застав сакури в повному цвіті. А як після трох днів цвіття — падало, вибрався я гірськими стежками вище в гори до озера Хусен, де сакури щойно зачинали цвісти.

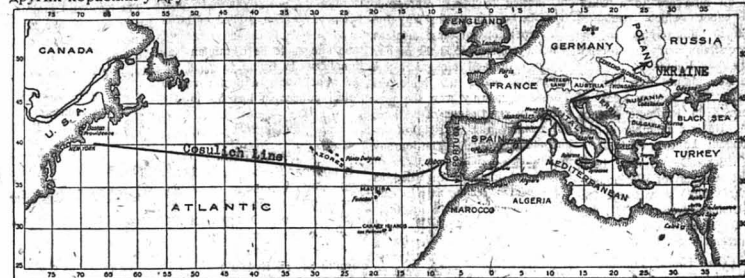
Нікко це святе відпустове місто, бо в його прастарих святих спочивають найславніші володарі святих. Тут на відстою верку є маволозі Дже-асу, основника володощі династії Токугава та Дземію, його мунка. Хто хоче оглянути їх, мусить перейти ріку буддистів (святих), які є найгаришніми релігійними будівлями на Сході, за вишкою Агри в Індії.

Подавав тут святий гірський легіт. Від готелю, що стоїть на протилежній горі, видно було до мальовничої долини, на якій збоча цвили сакури, наче камені кожкої святих шінто-рожева хмара падала з неба. В саді та на горбах, що схи-посторі між темо-зеленими лісками до ріки, були великі простори, квіти розцвілими аздадами і так усі долини по-тоаляли в білій та рожевій крас-ці.

Дороги, що ведуть до святих, і вишні сади були повні сходами до святих трох було здогадуватися з ноші та буддів. По боках дозод доро-ни з ішних околиць, дівчата в японській сакурі, гадува, об-няне білими та рожевими пестрих кімонах, молодіці в очі. Плекають її лише за-

НОВА ДОРОГА ДО СТАРОГО КРАЮ

Гарна, таньша і вигідніша на найновіших і найкращих кораблях «САТУРНІЯ» і «ВУЛКАНІЯ». На цих кораблях буде мати таку вигоду в ТРЕТІЙ КІЛАСІ, яку тільки можна дістати на других кораблях у другій класі.

Всі формальності, пов'язані з виїздом, полегджуємо без клопоту. Хто хоче заощадити гроші, мати чесну обслугу, та відвідати таним коштом РІДНИЙ КРАЙ, хай відноситься писемно або листовою по інформації до:

UKRAINIAN BUREAU of INFORMATION
30 EAST 7th STREET, Tel. ORchard 4-0701. NEW YORK, N. Y.

COSULICH LINE,

17 BATTERY PLACE, Telephone: WHitehall 4-0850, NEW YORK, N. Y.

цвітами, звисало через лат над сходами. Подвіря святих, пущили дороги та приватні сади були повні вишнього цвіття, а дороги, що вели до святих, були посіяні, опав-цвіти. На деревах не видно було зеленого листя, а все гадува було густо вкрите великими цвітами рожевої бар-ни. Сади розцвілих сакур, а посеред них прастарі святих — падало, вибрався я гірськими стежками вище в гори до озера Хусен, де сакури щойно зачинали цвісти.

Нікко це святе відпустове місто, бо в його прастарих святих спочивають найславніші володарі святих. Тут на відстою верку є маволозі Дже-асу, основника володощі династії Токугава та Дземію, його мунка. Хто хоче оглянути їх, мусить перейти ріку буддистів (святих), які є найгаришніми релігійними будівлями на Сході, за вишкою Агри в Індії.

Подавав тут святий гірський легіт. Від готелю, що стоїть на протилежній горі, видно було до мальовничої долини, на якій збоча цвили сакури, наче камені кожкої святих шінто-рожева хмара падала з неба. В саді та на горбах, що схи-посторі між темо-зеленими лісками до ріки, були великі простори, квіти розцвілими аздадами і так усі долини по-тоаляли в білій та рожевій крас-ці.

цвітами, звисало через лат над сходами. Подвіря святих, пущили дороги та приватні сади були повні вишнього цвіття, а дороги, що вели до святих, були посіяні, опав-цвіти. На деревах не видно було зеленого листя, а все гадува було густо вкрите великими цвітами рожевої бар-ни. Сади розцвілих сакур, а посеред них прастарі святих — падало, вибрався я гірськими стежками вище в гори до озера Хусен, де сакури щойно зачинали цвісти.

Нікко це святе відпустове місто, бо в його прастарих святих спочивають найславніші володарі святих. Тут на відстою верку є маволозі Дже-асу, основника володощі династії Токугава та Дземію, його мунка. Хто хоче оглянути їх, мусить перейти ріку буддистів (святих), які є найгаришніми релігійними будівлями на Сході, за вишкою Агри в Індії.

Подавав тут святий гірський легіт. Від готелю, що стоїть на протилежній горі, видно було до мальовничої долини, на якій збоча цвили сакури, наче камені кожкої святих шінто-рожева хмара падала з неба. В саді та на горбах, що схи-посторі між темо-зеленими лісками до ріки, були великі простори, квіти розцвілими аздадами і так усі долини по-тоаляли в білій та рожевій крас-ці.

Подавав тут святий гірський легіт. Від готелю, що стоїть на протилежній горі, видно було до мальовничої долини, на якій збоча цвили сакури, наче камені кожкої святих шінто-рожева хмара падала з неба. В саді та на горбах, що схи-посторі між темо-зеленими лісками до ріки, були великі простори, квіти розцвілими аздадами і так усі долини по-тоаляли в білій та рожевій крас-ці.

цвітами, звисало через лат над сходами. Подвіря святих, пущили дороги та приватні сади були повні вишнього цвіття, а дороги, що вели до святих, були посіяні, опав-цвіти. На деревах не видно було зеленого листя, а все гадува було густо вкрите великими цвітами рожевої бар-ни. Сади розцвілих сакур, а посеред них прастарі святих — падало, вибрався я гірськими стежками вище в гори до озера Хусен, де сакури щойно зачинали цвісти.

Нікко це святе відпустове місто, бо в його прастарих святих спочивають найславніші володарі святих. Тут на відстою верку є маволозі Дже-асу, основника володощі династії Токугава та Дземію, його мунка. Хто хоче оглянути їх, мусить перейти ріку буддистів (святих), які є найгаришніми релігійними будівлями на Сході, за вишкою Агри в Індії.

Подавав тут святий гірський легіт. Від готелю, що стоїть на протилежній горі, видно було до мальовничої долини, на якій збоча цвили сакури, наче камені кожкої святих шінто-рожева хмара падала з неба. В саді та на горбах, що схи-посторі між темо-зеленими лісками до ріки, були великі простори, квіти розцвілими аздадами і так усі долини по-тоаляли в білій та рожевій крас-ці.

Подавав тут святий гірський легіт. Від готелю, що стоїть на протилежній горі, видно було до мальовничої долини, на якій збоча цвили сакури, наче камені кожкої святих шінто-рожева хмара падала з неба. В саді та на горбах, що схи-посторі між темо-зеленими лісками до ріки, були великі простори, квіти розцвілими аздадами і так усі долини по-тоаляли в білій та рожевій крас-ці.

цвітами, звисало через лат над сходами. Подвіря святих, пущили дороги та приватні сади були повні вишнього цвіття, а дороги, що вели до святих, були посіяні, опав-цвіти. На деревах не видно було зеленого листя, а все гадува було густо вкрите великими цвітами рожевої бар-ни. Сади розцвілих сакур, а посеред них прастарі святих — падало, вибрався я гірськими стежками вище в гори до озера Хусен, де сакури щойно зачинали цвісти.

Нікко це святе відпустове місто, бо в його прастарих святих спочивають найславніші володарі святих. Тут на відстою верку є маволозі Дже-асу, основника володощі династії Токугава та Дземію, його мунка. Хто хоче оглянути їх, мусить перейти ріку буддистів (святих), які є найгаришніми релігійними будівлями на Сході, за вишкою Агри в Індії.

Подавав тут святий гірський легіт. Від готелю, що стоїть на протилежній горі, видно було до мальовничої долини, на якій збоча цвили сакури, наче камені кожкої святих шінто-рожева хмара падала з неба. В саді та на горбах, що схи-посторі між темо-зеленими лісками до ріки, були великі простори, квіти розцвілими аздадами і так усі долини по-тоаляли в білій та рожевій крас-ці.

Подавав тут святий гірський легіт. Від готелю, що стоїть на протилежній горі, видно було до мальовничої долини, на якій збоча цвили сакури, наче камені кожкої святих шінто-рожева хмара падала з неба. В саді та на горбах, що схи-посторі між темо-зеленими лісками до ріки, були великі простори, квіти розцвілими аздадами і так усі долини по-тоаляли в білій та рожевій крас-ці.

Подавав тут святий гірський легіт. Від готелю, що стоїть на протилежній горі, видно було до мальовничої долини, на якій збоча цвили сакури, наче камені кожкої святих шінто-рожева хмара падала з неба. В саді та на горбах, що схи-посторі між темо-зеленими лісками до ріки, були великі простори, квіти розцвілими аздадами і так усі долини по-тоаляли в білій та рожевій крас-ці.

ЗАЛІЗНИЙ КАПІТАЛ.

Ми, Українці, народ широко знайомі з марксовісними. Ще з дитинства ми можемо сказати: «Маркс, Маркс, Маркс!» — ніколи! Любимося як брати. От і не диво, що й сьогодні, як побачили одного марксового, Українці, що вже забирали промовити «своєю рукою» (це тепер в моді!) другого марксового Українця, якого марксовісний Українець, сам потерпів, бо знав з досвіду: де давати, там третій набрав (від обох). «Кажіть, що є? Чого беретеся ви запровадити нашу трішніну?»

«Кого п'яну не бити!» — кричить, «сильна рука», — де хіба давати датків на ніщо: ні на «Рідну Школу», ні на «Просвіту», от часом з білого камені на зв'язі».

«Бо мні сі не хоче й шог мін дати!» — вередить другий: «Якщо», — переконує його: «даже ти годен дати кілька золотих на місяць».

«Годен чи не годен, то моя річ. Не дам і фергит. Не кажу, що не дам ніколи, але тепер не дам. Не подобає сі мні, що вічно хомлю з торбами, от що! От, наш професор каже, що ще за перестатити місяць ні не дівав. Ну, а як він має жити? Так він з того крейди-ра живе».

«Ну, бачиш», — кажу, — «саме тому я складаю, щоб моги хоч трохи щось комуся за-платити».

«Ну, бачиш», — кажу, — «саме тому я складаю, щоб моги хоч трохи щось комуся за-платити».

«Ну, бачиш», — кажу, — «саме тому я складаю, щоб моги хоч трохи щось комуся за-платити».

«Ну, бачиш», — кажу, — «саме тому я складаю, щоб моги хоч трохи щось комуся за-платити».

бу? і який тому не видно. Кожний на то разо дасть, і дам, може більше як то. «Але як жити вже тепер?» питаю. — «Адже вже тепер мені шкоди й зараз треба грошей».

«Ну, ну», обстоює даючи, «впертий, цього я не відмовлю, але не доведе як рідкав-ти. За той час можна вже то кадити. Зробити у себе «трішніну» для наших культур-них установ і поставмо вже рід на ноги!»

«Отже він дасть, бачу», — звертаюся до, «сильної руки», — «хоче, щоб шось порадити з того було, а не така проза-рія. Може й добре бачу, але...»

«От, саме я й хотів це ре-сказати, але», треба, щоб та-каліта збирало на окіле баче-то, ає з виразним застерече-нням, що видавати його на-дів на нікому умовно не мо-же. Як я дівав, так чак, те-же сам постраждав, щоб в-тих самому причинити до-того, ає певно й інших в-мислювати до того».

«Довою за слово!» радю підховаю.

«Ну, ну! Я хотів би бачи-ти застеречення й те чак-конта, а решто не журю-закінчав упертий і з глум-уємислюю».

«Ну, як також до того при-нився би, бо то справді бу-ти гряділо», — захоплю кричала, «сильна рука».

Так (випадково!) бесприс-закінчав суперечку на-бачив Українці. Я обива-в Львові постраждати з те-м, то чакі («іх застерече-ня»), хоч у дущі вмілюю-бо з досвіду знаю, що не б-нічого з того... А може!.. Д-вемо в добі молчаливості-людей... (але чи у нас!.. «Новий Час»).

Панько Кав.

ВСТУПАЙТЕ ГРОМАДИ
В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО
НАРОДНОГО СОЮЗУ

ПРИБІН ОГОЛОШЕННЯ

ПОШУКУЮ СПІЛЬНОГО
ДО ПЕРШОДНОГО РЕСТАВРА

(Lunch Wagon)
Тільки харчарні та з готівкою \$2.00 до \$3.00 зовсім зовсім на салатів харчарні. «CLUB HOUSE DINER», 3175 Coney Island Ave. Brighton Beach, N. Y. (B. M. T. Bridge Line до Brighton Beach Station 9-1000 раніше 7-1000 згодом)

ПОТРІБНО ІНТЕЛІГЕНТНОМУ
ЖЕНЩИНІ

до роботи в кухні і помічати в кухні автору. Мусить добре знати по-англійськи. Харч і конст. вартість. «GREENWICH VILLAGE DELICATESSEN», 64 Greenwich Ave. near 14th St. & 7th Ave. New York City.

ВІДВЕРНІ ПОШУКУЮ ЖЕНЩИНІ
до зарплати дому. Платити менше Прошу гарантію на адресу:

КІРІЛЛО ПІТІЛЬ.
Box 358, Midville, Mass.

666
ПЛИН АБО ПАСТИЛЬНИ
услуга біл голови і несправля в
минути, заєрвати простору в сир-
ни, малярю в 3-х дні.
666 МАСТЬ на простору у дні.

ПЕТРО ЯРЕМА
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

ЗАПІНАЄСЯ ПОХОРОНАМИ
в БРОУКЛІН, БРОУКЛІН, NEW
YORK I OKOLICH
Tel.: Orchard 3-8882, або 2-5555
NEW YORK CITY
129 E. 7th STREET,

ПЕРШІЙ КУР. ПОГРЕБНИК ЗА-
КЛАД В НЮАРКІ І НА ОКОЛИЦІ
Ми робимо гарні похорони

ПО \$150

Без рішучі як варті похорон-
вості, каже нас:

Office: 485 AVON AVENUE.
Phone: Terrace 3-8882, або Waverly
2-1636, NEWARK, N. J.

ТАРЗАНІВ СИН.

(17)

Хлопець був доведений стра-
хом до розуму. Рано їх від-
кринув. Потім може зятити
було його й Акут до най-
ближнього дерева та поспі-
шав. Він читав про такі річки вже не
одна раз у романах про захід-
ні степи Америки, а Африка
немає була це гірша від А-
мерики. Невже не було ні-
кого виходу? Ах, коби гроші,
Гроші врятували би й його й
приятеля, бо прецінь гроші це
все.

Він обшукав всі кишені
власника, але грошей там не
було. Він засівів лягну, ди-
вився усюди, і знов огляну-
тило йому, що догадувався
ж, по що той зайшов у його
кімнату. Мала приключка в
кутку та пригадувала його
рукам. Нарешті хлопець пере-
став шукати. Гроші певно
пропали. А з грошми пропала
надія. Що було їм робити?

Мимо своєї шешкої сини,
однакнені від свого батька,
він остаточно був ще хлопцем,
перестарішим, бачушим за
річним дитиною, а його голо-
ва була тільки однім факт: він і
його товариш убивали людину
в дикім жару. Довго він си-
дів на ліжку, думаючи, як
наго лог забув тале, що
доходив до поверху під ним.
Він скочив на рівні ноги, за-
гадав лягну та звернувся до
малпи.

Останньої ночі він ринувся
був вернутися доми, принахити
батькам від всього та обіцяти
як більше на пригоди не ви-
ходив. Тепер йому здавалося,
що може ніколи доми не ве-
рнути. Що з того, що Акут у-
бив когось, там? «Ходи», —
сказав малійшмою мовою. За-
буваючи про те, що він мав
лягну легше ніж однім на
соби, він вискочив через о-
боронне вікно та післявучав о-
бережно.

Останньої ночі він ринувся
був вернутися доми, принахити
батькам від всього та обіцяти
як більше на пригоди не ви-
ходив. Тепер йому здавалося,
що може ніколи доми не ве-
рнути. Що з того, що Акут у-
бив когось, там? «Ходи», —
сказав малійшмою мовою. За-
буваючи про те, що він мав
лягну легше ніж однім на
соби, він вискочив через о-
боронне вікно та післявучав о-
бережно.